

Nr 200.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om radioanläggningar m. m.; given Stockholms slott den 8 mars 1946.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 87 regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om radioanläggningar m. m.

GUSTAF.

Torsten Nilsson.

F ö r s l a g

till

L a g**om radioanläggningar m. m.**

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Med radioanläggning förstås i denna lag sådan anläggning för överförande eller mottagande genom radiovågor av tecken, signaler, skrift, bilder eller ljud, som ej är avsedd enbart för mottagande av utsändning från annan dylik anläggning.

Anläggning eller annan anordning, avsedd enbart för mottagande av utsändning från radioanläggning, benämnes i denna lag radiomottagningsapparat.

2 §.

För rätt att här i riket eller å svenskt fartyg eller svenskt luftfartyg utom riket innehava eller nyttja radioanläggning erfordras tillstånd av Konungen eller, efter Konungens bemyndigande, av telegrafstyrelsen.

3 §.

Tillstånd meddelas för viss tid. Vid meddelande av tillstånd föreskrives, under förbehåll av enskild rätt, på vilket sätt och under vilka villkor i övrigt radioanläggningen må innehavas och nyttjas.

Om avgift för innehav av radioanläggning gäller vad Konungen förordnar.

4 §.

Innehar eller nyttjar någon radioanläggning utan tillstånd eller i strid mot föreskrift som meddelats enligt 3 §, straffes med dagsböter eller fängelse. Anläggningen vare ock förverkad; dock skall sådan påföljd icke inträda där förseelsen skett av förbiseende eller under omständigheter som eljest äro synnerligen mildrande eller om förseelsen begåtts av annan än anläggningens innehavare och denne ej låtit något komma sig till last i avseende å förseelsen.

5 §.

Böter, som ådömas enligt denna lag, ävensom förverkad egendom tillfalla kronan.

6 §.

I fråga om rätt att här i riket eller å svenskt fartyg eller svenskt luftfartyg utom riket innehava radiomottagningsapparat samt om avgift för innehav av dylik apparat gäller vad Konungen förordnar.

7 §.

Vad i 2—6 §§ stadgas äger ej tillämpning å radioanläggning eller radiomottagningsapparat å främmande fartyg eller luftfartyg. De föreskrifter härutinnan, som kunna erfordras, meddelas av Konungen.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling. Genom denna lag upphäves lagen den 3 november 1939 (nr 795) om anläggningar för radiotelegrafi eller radiotelefoni, dock att tillstånd, som meddelats med stöd av sistnämnda lag, icke skall förlora sin giltighet.

*Utdrag av protokollet över kommunikationsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 22 februari 1946.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, QUENSEL, ERLANDER, DANIELSON, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anmäler chefen för kommunikationsdepartementet, statsrådet Nilsson, fråga om *ändrad lagstiftning rörande innehav och nyttjande av anläggningar för radiotelegrafi eller radiotelefoni* samt anför därvid följande:

Den första svenska lagstiftningen om anläggningar för telegrafering eller telefonering utan tråd tillkom år 1905 och avsåg att skapa förutsättningar för en statlig kontroll av det nya kommunikationsmedlet, som då stod i början av sin utveckling. Lagen, som trädde i kraft den 1 januari 1906, innefattade förbud att här i riket utan Konungens tillstånd utföra elektrisk anläggning för telegrafering eller telefonering utan tråd. Detta koncessions tvång har sedermera bibehållits i de senare utformningar av radiolagen (av år 1907, 1924 och 1939), som efter hand ersatt tidigare editioner. Den nu gällande lagen om anläggningar för radiotelegrafi eller radiotelefoni är utfärdad den 3 november 1939 (nr 795).

Den, som önskat erhålla tillstånd att innehava eller nyttja radioanläggning, har haft att ingiva en till Konungen ställd ansökan, vilken remitterats till telegrafstyrelsen och försvarsstaben. Ansökan har även kunnat insändas till telegrafstyrelsen, som efter försvarsstabens hörande vidarebefordrat densamma till Kungl. Maj:t. Den sökande har sedermera fått lösa resolution å meddelat tillstånd i kommunikationsdepartementet. Tillstånden ha meddelats att gälla till utgången av det kalenderår, då de beviljats, men ha sedermera förlängts på ett år i sänder genom årliga generella beslut av Kungl. Maj:t. I Kungl. Maj:ts resolution ha varit intagna de villkor, som tillståndshavaren haft att iakttaga.

Med hänsyn till av kriget förorsakade förhållanden utfärdade telegrafstyrelsen på framställning av chefen för försvarsstaben den 2 september 1939 förbud mot all sändning från privata radioanläggningar. Tillstånden att innehava och nyttja dylik anläggning fortforo dock att gälla och upphävdes först påföljande år, sedan Kungl. Maj:t på framställning av styrelsen den 20 december 1940 förklarar Sig icke vilja förnya de tillstånd att innehava och nyttja radioanläggningar, vilka upphörde att gälla med utgången av år 1940.

I skrivelse den 8 februari 1946 har telegrafstyrelsen meddelat, att styrelsen, sedan frågan om amatörsändarverksamhetens återupptagande blivit aktuell i och med de ändrade utrikespolitiska förhållandena, tagit initiativ till överläggningar mellan representanter för telegrafverket och de i saken närmast intresserade parterna — chefen för försvarsstaben, säkerhetschefen, statspolisintendenten samt föreningen Sveriges sändaramatörer — i avsikt att utreda frågan om de bestämmelser, som borde utfärdas i ämnet, då verksamheten kunde få återupptagas i vårt land. Representanterna ha antagit benämningen de delegerade för amatörradioverksamhetens ordnande.

Överläggningarna ha resulterat i ett den 30 oktober 1945 dagtecknat förslag till ordnandet av amatörsändarverksamheten i riket, vilket i avskrift vidfogats styrelsens skrivelse.

Förslaget går i huvudsak ut på

att tillståndsgivningen skulle överflyttas från Kungl. Maj:t till telegrafstyrelsen,

att ett särskilt kompetensbevis, amatörcertifikat, av tre olika klasser skulle införas och utgöra en förutsättning för erhållande av tillstånd,

att de skilda certifikatklasserna skulle giva innehavaren olika befogenheter med avseende på sändningseffekter och trafiksätt,

att inhämtande av yttrande över ansökan om amatörtillstånd regelmässigt skulle ske från vederbörande länsstyrelse eller överståthållarämbetet samt

att vissa avgifter skulle utkrävas dels för avläggandet av certifikatprov och dels årligen för tillståndet under hela dess giltighetstid.

Vad angår spørsmålet om överflyttande av tillståndsgivningen beträffande amatörradioanläggning från Kungl. Maj:t till telegrafstyrelsen ha *de delegerade för amatörradioverksamhetens ordnande* i sitt nyssnämnda förslag inledningsvis erinrat om att telegrafstyrelsen redan år 1925, i anledning av skrivelse från chefen för kommunikationsdepartementet, inkommit med förslag i ämnet samt att samma fråga därefter varit föremål för ingående överläggningar, vilka resulterat i nya förslag angående sådan lagändring att telegrafstyrelsen finge befogenhet att utfärda amatörtillstånd. De tidigare förslagen hade emellertid icke föranlett någon ändring i 1924 års radiolag, och någon omläggning i sådant hänseende hade icke heller ägt rum vid omarbetningen av radiolagen hösten 1939.

Beträffande de sakskaäl, som talade för en lagändring, ha de delegerade anfört i huvudsak följande:

Vad tillståndsgivningen beträffar är det uppenbart, att det innebär ett förenklat handläggningssätt att telegrafstyrelsen efter samråd med försvarsstaben prövar ärendet och meddelar tillstånd i enlighet med av Kungl. Maj:t givna direktiv. Därest en sökande av telegrafstyrelsen får avslag på en framställning om tillstånd, är det honom obetaget att överklaga beslutet hos Kungl. Maj:t. Det är emellertid att förutse, att detta komme att äga rum endast i undantagsfall.

Att vissa fördelar ur expeditionssynpunkt äro förenade med en överflyttning till telegrafstyrelsen av befogenheten att handhava det i och för

sig normalt rutinmässiga meddelandet av tillstånd för radioamatörer, torde vara uppenbart. Än större fördelar vinnas emellertid härigenom i betraktande av att styrelsen sålunda får i sin hand att bättre än nu vidtaga åtgärder vid överträdelse av utfärdade föreskrifter för amatörrörelsens bedrivande, vare sig det gäller temporär eller definitiv indragning av tillståndet. Det är överhuvud taget icke tänkbart, att telegrafstyrelsen i varje särskilt fall av förseelse mot amatörbestämmelserna skulle hos Kungl. Maj:t anmäla förhållandet och hemställa om åtgärd. Ett sådant system komme att resultera i att begångna överträdelse av utfärdade föreskrifter överhuvud taget bleve utan påföljd. I alla länder med ordnad amatörrörelse ligger det även i telegrafförvaltningens eller motsvarande organs hand att jämlikt gällande internationella bestämmelser övervaka, att amatörrörelsen bedrivs på reglements-enligt sätt.

Telegrafstyrelsen har i sin skrivelse för egen del uttalat, att enligt styrelsens mening de delegerades förslag borde läggas till grund för amatörsändarverksamheten i fortsättningen. Styrelsen hade med anledning därav uppgjort förslag till ny lag om anläggningar för radiotelegrafi eller radiotelefoni, enligt vilket Kungl. Maj:t skulle få möjlighet att åt styrelsen uppdraga att meddela tillstånd till innehav av radioanläggning.

I detta sammanhang har styrelsen framhållit, att tillståndsgivningen ej blott för amatörsändare utan även för två andra kategorier av radioanläggningar, nämligen för sådana fartygsradiostationer som icke vore telegrafverkets egendom samt för anläggningar avsedda för rent tillfälliga ändamål, borde överlåtas på styrelsen. Härom har styrelsen anfört följande:

Radioanläggningarna på den svenska handelsflottans fartyg ägas i regel av telegrafstyrelsen, vilken genom Kungl. Maj:ts brev den 6 oktober 1939 fått rätt att under en tid av tjugo år, räknat från och med den 10 oktober 1939, å svenska fartyg utföra och nyttja anläggningar för trådlös telegrafering eller telefonering ävensom att mot abonnemangsavgift, som av Kungl. Maj:t fastställes, till enskilda överlåta den styrelsen sålunda meddelade rätten att nyttja berörda anläggningar.

Emellertid ha, efter av kommerskollegium därom utfärdade föreskrifter, vissa oceangående fartyg till främjande av sjösäkerheten utrustats med bärbara radioanläggningar, avsedda att vid behov medföras i fartygets livbåtar. Dessa anläggningar ha av praktiska skäl inköpts — oftast genom telegrafstyrelsen — av vederbörande rederier och blivit deras egendom. Ehuru anläggningen sålunda icke tillhandahålles av telegrafverket i likhet med fartygets fast inbyggda, reguljära radiostation, har livbåtsstationen hittills ansetts kunna såsom ett komplement till denna hänföras under telegrafstyrelsens allmänna koncession. Vederbörande rederier ha med anledning därav fått förbinda sig att i fråga om anläggningen iakttaga vissa av styrelsen uppställda villkor. Det synes emellertid riktigare att detta provisoriska arrangemang ändras så, att rederierna få tillstånd att innehava ifrågavarande stationer, utfärdade av telegrafstyrelsen.

Vidare ha vissa radioanläggningar ombord på fiskefartyg med hänsyn till svårigheterna att ordna frågan om deras underhåll m. m. i stället för att upplåtas mot abonnemangsavgift av telegrafstyrelsen överlåtit och försålts till fartygens ägare mot en engångsavgift, varigenom styrelsens skyldigheter i fortsättningen kommit att inskränka sig till en årlig översyn och kontroll av stationen samt handhavandet av avräkningarna och tillhandahållandet av föreskrivna trycksaker och blanketter etc., allt mot en mindre

årlig avgift. Då styrelsen sålunda icke har kvar äganderätten till stationerna, torde det vara riktigast att styrelsen även för dessa stationer får utfärda formliga tillstånd.

Det är att förutse, att den nya gren av radiotekniken, som i form av s. k. e k o r a d i o under kriget utvecklats till ett värdefullt hjälpmedel för navigation, inom den närmaste tiden kommer att i allt större utsträckning tagas i anspråk för handelssjöfartens behov, varvid fartygen komma att utrustas med särskilda anläggningar därför. Då dessa komma att falla under lagens definition på radioanläggning, kommer tillstånd att erfordras för innehavet. Det synes styrelsen önskvärt, att sådana tillstånd meddelas under enklast möjliga former, varför tillståndsgivningen även i detta fall synes böra överlämnas till styrelsen.

Tid efter annan förekommer det att tillstånd att innehava och nyttja radioanläggning sökes för rent tillfälliga ändamål av mycket begränsad varaktighet, exempelvis i samband med demonstrationer av radioteknisk materiel o. dyl. Sådana ärenden förekomma visserligen jämförelsevis sällan, men då det synes önskvärt att tillstånd därvid skall kunna erhållas snabbt och på ett enkelt sätt, vill telegrafstyrelsen föreslå, att dessa ärenden överlämnas till styrelsens handläggning.

Såsom ett ytterligare skäl till att nu genomföra den föreslagna ändringen av radiolagen, varigenom Kungl. Maj:t skulle få möjlighet att i den utsträckning, som vid varje tidpunkt kan finnas erforderlig, förenkla förfarandet vid meddelandet av tillstånd att innehava olika slag av radioanläggningar, framhåller styrelsen slutligen den betydligt ökade användning av radioförbindelser för olika ändamål, som kunde förväntas, när radioteknikens landvinningar under de senaste åren kunde fullt utnyttjas för kommersiellt bruk. Nya typer av radiosändare komme måhända då genom sin prisbillighet och lätthanterlighet att inbjuda till användning av radio i en omfattning, som nu icke kunde överblickas. Det torde därvid å ena sidan komma att visa sig nödvändigt att underkasta verksamheten en viss reglering från myndigheternas sida, men å andra sidan borde formerna därför icke göras onödigt betungande för radiotrafikanterna. Detta talade för lämpligheten av att tillståndsgivningen för ytterligare grupper av radioanläggningar framlades lätt borde kunna överflyttas till telegrafstyrelsen om och när så ansåges av förhållandena påkallat. Utvecklingen bleve därvid analog med den, då rundradion på sin tid slog igenom i vårt land. Radiolagen ändrades därvid år 1924 så, att tillstånden att innehava radiomottagningsapparat (licenserna) i fortsättningen skulle utfärdas av telegrafstyrelsen i stället för såsom tidigare av Kungl. Maj:t.

I sitt förslag till ny lag hade telegrafstyrelsen endast gjort den ändring i gällande lag, som betingades av att Kungl. Maj:t skulle kunna uppdraga åt styrelsen att vara tillståndsmyndighet i den omfattning Kungl. Maj:t funne för gott. Detta uppdrag skulle givas i en särskild kungörelse, vartill styrelsen ävenledes uppgjort förslag.

Under hänvisning till vad sålunda anförts har styrelsen, såvitt nu är i fråga, hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att antaga ifrågasvarande förslag till ny lag om anläggningar för radiotelegrafi eller radiotelefoni.

Chefen för försvarsstaben och statspolisintendenten hava, enligt vad som framgår av vid telegrafstyrelsens framställning fogade yttranden, förklarat sig icke hava något att erinra mot de föreslagna ändringarna i lagstiftningen om anläggningar för radiotelegrafi eller radiotelefoni.

Slutligen må här erinras om att *landshövdingen Karl Levinson* i sitt år 1939 avgivna betänkade med utredning angående statsdepartementens organisation och därmed sammanhängande frågor (SOU 1939: 44, s. 22) framhållit, att ärenden angående meddelande av nu ifrågakvarande tillstånd i allmänhet vore av enkel beskaffenhet och att de utan olägenhet torde kunna överlämnas till avgörande av telegrafstyrelsen.

*Departements-
chefen.*

Telegrafstyrelsens förslag till ändring i gällande lag om anläggningar för radiotelegrafi eller radiotelefoni innebär, att Kungl. Maj:t skulle erhålla möjlighet att uppdraga åt styrelsen att meddela tillstånd till innehav eller nyttjande av radioanläggningar. Styrelsen skulle vidare äga att i vissa fall förklara meddelat tillstånd förverkat. Anledningen till att nämnda fråga nu upptagits till prövning är i främsta rummet den, att verksamheten på ifrågakvarande område, sedan fredsförhållanden nu åter inträtt, kan antagas komma att avsevärt utvecklas.

Detta gäller först och främst amatörsändarverksamheten. Denna har under kriget legat helt nere. Genom beslut tidigare denna dag har emellertid Kungl. Maj:t på vissa villkor provisoriskt förnyat de tillstånd vilka upphörde vid utgången av år 1940. Nya tillstånd torde småningom komma att sökas av sändaramatörer. Då dessa ärenden i allmänhet äro av rutinmässig natur, synes en överflyttning till telegrafstyrelsen av tillståndsgivningen icke böra möta hinder. En dylik överflyttning torde emellertid få anses önskvärd även ur den synpunkten, att styrelsen närmast bör hava att övervaka att amatöroversen bedrivs på reglementsenligt sätt.

Beträffande handelsflottans fartyg har tillståndsgivningen för olika radioanläggningar hittills ansetts kunna ordnas inom ramen för telegrafstyrelsens allmänna koncession att utföra och nyttja dylika anläggningar. Emellertid torde, såsom styrelsen framhållit, i de fall då anläggningarna icke ägas av styrelsen formliga tillstånd böra utfärdas. Detta bör av praktiska skäl ankomma på styrelsen. Även i övrigt föreligger behov att, i fall då enligt gällande lag särskilt tillstånd erfordras, meddela tillstånden under enklast möjliga former och utan alltför stor administrativ omgång. Detta behov gör sig starkare gällande ju mera radiotekniken utvecklas, och jag vill därför tillstyrka sådan ändring i lagen, att Kungl. Maj:t erhåller möjlighet att i den utsträckning vid varje tidpunkt kan anses erforderlig överlämna tillståndsgivningen för olika grupper av radioanläggningar till styrelsen.

Det har synt mig lämpligt att i samband med den nu av mig förordade sakliga ändringen i lagen om anläggningar för radiotelegrafi eller radiotelefoni låta vidtaga jämväl en formell överarbetning av lagen. Resultatet härav föreligger i form av ett inom kommunikationsdepartementet upprättat förslag till lag om radioanläggningar m. m.

Sedan statsmakterna tagit ståndpunkt till denna lagstiftningsfråga, torde jag få anmäla det förslag till amatörsändarverksamhetens ordnande, för vilket redogörelse i korthet lämnats i det föregående. Jag vill emellertid redan nu framhålla, att Kungl. Maj:t enligt 3 § i den föreslagna nya lagen må fastställa avgift för innehav av radioanläggning samt att Kungl. Maj:t torde äga fastställa storleken av de avgifter, som kunna befinnas böra erläggas till telegrafverket för avläggandet av certifikatprov.

Föredraganden hemställer, att lagrådets utlåtande över ifrågavarande lagförslag, av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Maj:t Konungen lämna bifall.

Ur protokollet:

Nils Hellenius.

F ö r s l a g
till
L a g
om radioanläggningar m. m.

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Med radioanläggning förstås i denna lag anläggning för överförande eller mottagande genom radiovågor av tecken, signaler, skrift, bilder eller ljud, om den ej är avsedd enbart för mottagande av utsändning från annan dylik anläggning.

Anläggning eller annan anordning, avsedd enbart för mottagande av utsändning från radioanläggning, benämnes i denna lag radiomottagningsapparat.

2 §.

För rätt att här i riket eller utom riket å svenskt fartyg eller svenskt luftfartyg innehava eller nyttja radioanläggning erfordras tillstånd av Konungen eller, efter Konungens bemyndigande, av telegrafstyrelsen.

3 §.

Tillstånd meddelas för viss tid. Vid meddelande av tillstånd föreskrives, under förbehåll av enskild rätt, på vilket sätt och under vilka villkor i övrigt radioanläggningen må innehavas och nyttjas.

Om avgift för innehav av radioanläggning gäller vad Konungen förordnar.

4 §.

Den som utan tillstånd eller i strid mot föreskrift som meddelats enligt 3 § innehar eller nyttjar radioanläggning straffes med dagsböter eller fängelse. Anläggningen vare ock förverkad, där ej förseelsen skett av förbiseende eller under omständigheter som eljest äro synnerligen förmildrande eller, om förseelsen begåtts av annan än anläggningens innehavare, denne ej låtit något komma sig till last i avseende å förseelsen.

5 §.

Böter, som ådömas enligt denna lag, ävensom förverkad egendom tillfalla kronan.

6 §.

I fråga om rätt att här i riket eller utom riket å svenskt fartyg eller svenskt luftfartyg innehava radiomottagningsapparat samt om avgift för innehav av dylik apparat gäller vad Konungen förordnar.

7 §.

Denna lag äger ej tillämpning å radioanläggning eller radiomottagningsapparat å främmande fartyg eller luftfartyg. De föreskrifter härutinnan, som kunna erfordras, meddelas av Konungen.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling. Genom denna lag upphäves lagen den 3 november 1939 (nr 795) om anläggningar för radiotelegrafi eller radiotelefoni, dock att på grund härav tillstånd, som meddelats med stöd av sistnämnda lag, icke skall förlora sin giltighet.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 8 mars 1946.

Närvarande:

regeringsrådet KELLBERG,
justitieråden GULDBERG,
EKBERG,
SANTESSON.

Enligt lagrådet den 5 mars 1946 tillhandakommet utdrag av protokoll över kommunikationsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 22 februari 1946, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upp- rättat förslag till *lag om radioanläggningar m. m.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av t. f. förste kanslisekreteraren A. H. Winberg.

Lagrådet anförde:

Meningen med stadgandet i andra punkten av 4 § är uppenbarligen, att — såsom angivits i 5 § gällande lag — förverkandepåföljd icke skall inträda i det fall, att förseelsen begåtts av annan än anläggningens innehavare och denne ej låtit något komma sig till last i avseende å förseelsen. Vad sålunda åsyftats har icke kommit till uttryck i den föreslagna lagtexten, och det hemställes, att erforderlig rättelse vidtages.

Den avsedda innebörden av 7 § skulle tydligare framgå, om i första punkten föreskreves, att vad i 2—6 §§ stadgas ej äger tillämpning å radioanläggning eller radiomottagningsapparat å främmande fartyg eller luftfartyg.

Ur protokollet.

Bertil Crona.

*Utdrag av protokollet över kommunikationsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 8 mars 1946.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, GJÖRES, ERLANDER, DANIELSON, VOUGT, MYRDAL, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anmäler chefen för kommunikationsdepartementet, statsrådet Nilsson, lagrådets denna dag avgivna utlåtande över det den 22 februari 1946 till lagrådet remitterade förslaget till lag om radioanläggningar m. m.

Föredraganden anför:

Vad lagrådet anfört beträffande stadgandet i andra punkten av 4 § synes böra föranleda en redaktionell ändring av detsamma. Även 7 § torde ändras i överensstämmelse med lagrådets förslag. I övrigt synas vissa smärre jämkningar böra vidtagas i lagtexten.

Härefter hemställer föredraganden, att det i enlighet med vad sålunda anförts jämkade lagförslaget måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet.

Fredric Hawerman.